

HOMER

“MOD”

Hærens Officersskole
2017-I

Tema: “MOD”

”Tapperhed og mod består således i et psykologisk perspektiv ikke i et fravær af frygt, men nærmere i evnen til at acceptere, beherske og overvinde frygten eller angsten.”

Portræt: Holdfører Storrud

“Jeg vælger at søge ind som jægerpilot, da jeg har hørt det skulle være det sværeste at blive.”

Reportage: Storrud Patruljekursus

“Den myteomspundne tur indgyder frygt hos mange, glæde hos få, og en sund blanding hos resten”

Reportage: Efterårsbal

“Jeg har dygtige kollegaer, som har ført folk i krig, så man skulle ikke nødvendigvis tro, at det ville vise sig som en udfordring at føre en enkelt person i lidt lancier og en smule rumba.”

Indhold

3	LEDER
4	Chefen har ordet!
5	TEMA - “Mod”
10	PORTRÆT - Holdfører Storrud
14	Historisk “Mod” - At krydse en flod i dagslys
17	HOKA - Hold Storrud er trukket i arbejdstøjet
20	OFFICEREN - Takt og Tone
22	Vinens Verden - Portvin
24	Spiritus til barskabet - Gin
27	Den internt rekrutterede kadet
29	REPORTAGE: Storruds patruljekursus for kadetter
31	HOI - Nyt fra idrætsforeningen
32	REPORTAGE - Efterårsbal
36	PERSPEKTIV: OBU i Varde på godt og ondt

Chefredaktør

Anders M. Jacobsen

Redaktør

Mads L. Møller-Larsen

Grafik

Mathias Jakobsen

Dette nummers skribenter

Oberst Nicolas T. Veicherts

Major Martin Lihme

Kadetter:

Mikkel Østerby

Mikkel Grimsgaard

Mikkel Vestergaard

Morten Ravn

Magnus Gyldenkerne

Sergentelev:

Louis K. Hansen

Udgiver

HOMER, Hærens

Officersskole

Ansvarshavende Redaktør

Oberst Nicolas T. Veicherts

Bidrag

Ønsker du at bidrage til HOMER?

Send en mail til:

homer.bidrag@gmail.com

Næste udgivelse

Påske 2018, Deadline 1. marts

Tak til Militærfoto for billeder

“

Vi anerkender, at der er en mulighed for, at bladet bliver akademisk ævle bævle. I den indpakning mener vi dog, at der fortsat findes en vigtig diskussion om hvem vi er som officerer - før, nu og i fremtiden.

LEDER

Kære læser

Siden sidste nummer af Homer er bladets redaktion blevet skiftet ud med kadetter fra hold Storrud. Den nye redaktion har en klar vision for bladet, som en platform for debat om officersgerningen i samfundet. Tanken er derfor, at hvert nummer skal omhandle et tema, vi mener har betydning for officersgerningen. I den forbindelse har vi valgt, at det første nummer af den nye redaktion skal omhandle mod.

Med den nye officersuddannelse på HO, hvor de fysiske rammer er de samme, som for så mange hold før vores, er indholdet af undervisningen en smule anderledes. Tiden afsat til de enkelte fag er sat ned og indholdet er redigeret. Tilbage står en kondenseret og en smule overfladisk uddannelse, hvor fordybelse er blevet sværere at praktisere. Homer ønsker at skabe mulighed for fordybelse i de emner, der er relevante for officeren og kadetten.

På HO består uddannelsen af både oplevelser, faglighed og dannelse. I bladet søger alle artikler at skrive sig ind under et af disse aspekter. I forbindelse med det vil vi opfordre alle bladets læsere til at sende os forslag til artikler, for at rumme de perspektiver, der skaber debatten. Bladet er skrevet til både kadetter og officerer. Målsætningen for bladet er derfor også, at ikke bare de nuværende kadetter på HO vil finde bladet interessant, men at stab og ansatte på FAK samt officerer ude ved regimenterne, ligeså vil glædes over indholdet i bladet.

For at citere en for os værdsat personlighed i den danske hær.

«LA LA LA... Akademisk ævle bævle! Er I helt bibbet ud?»

Vi anerkender, at der er en mulighed for, at bladet bliver akademisk ævle bævle. I den indpakning mener vi dog, at der fortsat findes en vigtig diskussion om hvem vi er som officerer - før, nu og i fremtiden.

Vi ønsker jer alle en glædelig jul og et godt nytår.

God læselyst,

Anders Moesgaard Jacobsen
Chefredaktør

Mads Lange Møller-Larsen
Redaktør

Chefen har ordet!

Indledningsvis en tak til Hold Paludan-Müller, der nu er draget på tjenestegrensuuddannelse forud for udnævnelsen til marts 2018 – og derfor også en særlig tak til holdets klasseformænd samt kadetterne bag Idrætsforeningen og Kadetforeningen, der har taget et ekstra ansvar og tidligere i år ledet et vellykket regimentsvalg, skabt et fantastisk Hærløbet og senest et brag af et Efterårsbal – og meget mere.

Tak for det.

Temaet for dette nummer af Homer, redigeret af hold Storrud, er Mod, der er en af de dyder, som enhver soldat må ønske at besidde, men som vi vel aldrig kan være helt sikre på, er i os, før ”bagefter”. På Hærens Officersskole betragter vi ”mod” i to perspektiver:

For det første er det evnen til at kunne træffe svære og hurtige beslutninger med store konsekvenser, tage initiativet samt at gå forrest og vise vejen – også når det er farligt. Den slags mod kræver kundskaber, fx i taktik og ledelse, fysisk styrke, og så masser af erfaringer. På officersskolen er det ofte andres erfaringer vi lærer af, som vi læser om dem i krigshistorie, eller når lærerstaben perspektiverer undervisningen med personlige oplevelser. Hertil kommer vore egne erfaringer, der dog ofte først for alvor begynder at forme os under de første år som delingsfører hjemme og i missioner. En af de vigtigste elementer i ”mod” er officerens evne til at tage initiativet – uanset om det er provokeret af fjenden eller iværksat af ham selv – eller som min klassekammerat fra Jessen II (1989-92), og senere min chef ved 5. Opklaringseskadron ved Gardehusarregimentet (1999-2000), nu major K.A. Andersen, altid råbte på radioen: ”GØR NOGET”! Og det gjorde vi så. Og gør man ikke noget, ja så sker der heller ikke noget – og nok slet ikke noget modigt. På Hærens Officersskole foretrækker vi, at kadetterne ”gør noget”.

Skolens andet perspektiv på mod er, at det kræver mod at turde mene noget andet og stå ved det. Også den evne kan være afgørende i krig og i fred – særligt når behovet for at stoppe en u hensigtsmæssig situation eller udvikling opstår eller en helt ny ide søges fremmet. Det særlige ved denne type mod er, at den kan indebære at skulle stå alene med sine synspunkter. Og det kan være svært i en uniform virksomhed som Hæren og sværere, hvis tiden er knap eller tyngden lagt et andet sted. Derfor er det også væsentligt, at alle officerer har et åbent sind, når andre meninger høres – og at vi passer på med ikke at tromle de skæve ideer eller overse kritiske spørgsmål. Til gengæld er det ikke sikkert, at modet til at mene noget andet, eller sige fra, altid fører til, at man får ret. Det ligger i vores kommandostruktur og hele det militære væren og væsen. Og i sin yderste konsekvens når vi, som foresatte førere, sætter soldaters liv på spil for at kunne løse den pålagte opgave. For officeren indebærer det, at han eller hun skal sige javel, når det ovenfra lyder ”sådan bliver det”, og selv kunne sige det samme, når undergivne soldater mener noget andet. Og uanset om noget ændres eller ikke – om kommunikationen går opad eller nedad – ændrer det ikke på, at der skal mod til!

På Hærens Officersskole kræver det kun meget sjældent mod at mene noget andet, men det kræver ofte en større lektieindsats, så man ved, hvad man taler om. Og med lektieindsatsen bliver der mindre tid til så meget andet.

Derfor vil jeg afslutningsvis gerne hylde det nye hold af modige klasseformænd, HOI-bestyrelse, Hærløbet-komite samt holdet bag Kadetforeningen årgang Storrud 2017-19. En særligt hyldest til de to modige redaktører, som med begejstring har taget ansvar for ”Homer”.

Nicolas T. Veicherts, Skolechef
Hærens Officersskole

“

Gør man ikke noget, ja så sker der heller ikke noget - og nok slet ikke noget modigt. På Hærens Officersskole foretrækker vi, at Kadetterne “gør noget”

TEMA – “Mod”

“Al tapperhed er viljens”

Af Anders Moesgaard Jacobsen

Modet eller tapperheden har til alle tider og i alle samfund og kulturer været et karaktertræk og en dyd, der har været beundret og højt agtværdig. Modet og tapperheden har som karaktertræk tilsyneladende hverken været bundet til et bestemt samfund eller en bestemt epoke og dårlig nok til bestemte typer individer. Overalt i verden agter man og har man altid agtet heltens mod og foragtet krysterens fejhed. Således lyder det også, at modet eller tapperheden er det stof, helte er gjort af. Og hvem beundrer ikke en helt? Men ved nærmere eftertanke, hvori består da det modige og det tapre? Hvad vil det med andre ord sige at være modig eller tapper, og hvordan kan modet eller tapperheden som dyd tjene til ens personlige lederskab? Dette er spørgsmål, jeg i det nærværende vil forsøge ikke nødvendigvis at finde det endegyldige svar på, men nærmere at nå til en bredere eller mere nuanceret forståelse af.

Herakles ved skillevejen

Kaster vi indledningsvist et blik på den græske mytologi, på de græske guder og helte, fremstår Herakles eller Herkules, som romerne senere kaldte ham som en af de mest populære og sagnomspundne. Et sagn går på, at Herakles som ung møder to kvinder ved en skillevej. Kvinderne, hvis navne viser sig at være Kakia og Arete (“*Lasten*” og “*Dyden*”), tilbyder at ledsage den unge mand ad hver sin vej. I to taler fremlægger de hver deres respektive fortrin. Kakia opregner alle behageligheder ved et mageligt og nydelsesrigt liv, mens Arete derimod opfordrer ham til et bravt, retskaffent og arbejdsomt liv. Herakles vælger dydens eller godhedens vej og bliver senere kendt som den modigste mand; som en vældig stridsmand, der ufortrødent kæmpede mod vilddyr, uhyrer og alskens ondskab. Herakles blev personificeringen af kardinaldyden, *fortitudo*; modet og udholdenheden.

Intet mod uden frygt

Forbliver vi ved sagnene om Herakles, kan man godt forledes til at tænke, at modet udelukkende er forbundet med den maskuline fysiske handlen. I gamle dage anså man således også mod og tapperhed som et tegn for virilitet, som et udtryk for mandens kraft og styrke. Men tapperhed handler ikke kun om den fysiske, men også om

den psykologiske for ikke at tale om den etiske handlen. På den måde er modet og tapperheden heller ikke udelukkende en dyd, en agtværdig måde at handle på, der kun er relateret til manden, men i lige så høj grad til kvinden.

Ud fra en psykologisk betragtning kan man beskrive tapperheden og modet som en ringe følsomhed over for frygt. Enten i den forstand, at der skal meget til, før den modige person bliver bange, eller at han eller hun ikke lader sig rive med af følelsen af frygt, altså har en høj tolerancetærskel over for frygten. Tapperhed og mod består således i et psykologisk perspektiv ikke i et fravær af frygt, men nærmere i evnen til at acceptere, beherske og overvinde frygten eller angsten. Det er evnen til i farens stund at mobilisere en vilje, der er stærkere end frygten. Og på den måde er modet og tapperheden heller ikke længere blot et fysiologisk anliggende men også et psykologisk eller ligefrem et spørgsmål om sjæle- eller viljestyrke. Modig ledelse er således ikke frygtløs ledelse, for modet er altid relativ til og afhængig af frygten.

Den modige og tapre handling ligger altså ligeså meget i menneskes vilje til at frigøre sig fra det rent instinktive og den rene, lammende angst for på den måde at kunne beherske sig selv og sin frygt. De fleste har sikkert oplevet mageligheden og konformitetens betryggende tiltrækning. Oplevet behovet for tryghed, bekræftelsen af ens egen opfattelse stemmer overens med den omgivende sociale realitet og angsten for udstødning fra gruppen. Men måske er det netop i sådanne situationer, at man som leder engang imellem har behov for modet, behov for at overvinde alt det i én selv, der bævrer og gør modstand, alt det, der ville foretrække den betryggende illusion eller løgnen at læne sit hoved mod.

Et spørgsmål om karakterfasthed

Herakles vælger ikke det magelige og konforme liv i skyggen, men i stedet det liv, der stiller krav og sætter ham frem i lyset. Det fortæller også noget om den anden del af kardinaldyden, *fortitudo*, nemlig *udholdenheden*. For ud over at gøre os i stand til at stille os ansigt til ansigt med faren, så handler modet og tapperheden også om ved-

holdenhed eller nærmere udholdenhed. Tapperhed er således ikke blot det modsatte af fejhed, men også af dovenskab og slaphed. Modet og tapperheden er egen-skaben, der får os til at fortsætte og udholde. Det er det, vi bruger til at modstå og kæmpe. Det er det, vi bruger for at blive ved.

På den måde skal fortællingen om Herakles ved skille-vejen heller ikke opfattes som en enkeltstående hændelse i vores liv, hvor vi træffer et livdefinierende valg. Valget bør snarere forstås som en gentagende eller tilbageven-dende begivenhed, hvor vi stilles overfor udfordringen at vælge mellem lasten eller godheden, mellem fejheden og tapperheden. For det modige og tapre manifesterer sig kun i nutid. At have været tapper beviser på ingen måde, at man vil være det, ja ikke engang at man er det. Der er med andre ord ingen tapperhed i viljen til at ville være tap-per i næste uge eller om ti år. Det er blot projiceret vilje, forestillede beslutninger eller indbildt dyd. Tapperhed drejer sig kort og godt om at være det nu og her, hverken i morgen eller om tre kvarter. Den modige eller tapre må være i besiddelse af en sjæle- eller karakterfasthed, der bevarer evnen til gentagende og vedvarende at træffe det rette valg og handle i selv de mest håbløse situationer.

Livet igennem lærer vi, at man skal være tapper for at ud-holde håbløsheden, ligesom vi lærer, at håbløsheden ind imellem kan gøre tapper. Når der ikke mere er noget at håbe på, er der heller intet at frygte, og så er tapperheden helt fri til mod alt håb at kæmpe, lide og handle i nu'et. Heraf findes måske oprindelsen til det militære dogme om aldrig at bringe sin modstander i en håbløs stilling, thi det vil tvinge ham til at fordoble sin styrke og øge sin tapper-hed. Man kan således forledes til at tro, at tapperhed i sin højeste form finder sted i situationer uden frygt og håb. Det vil jeg dog være uenig i. For er frygten for døden, for at miste og for tabet af noget værdifuldt, ikke den frem-meste motivation for at være modig og vedholdende? Ter-roristen frygter måske intet, og kaster sig ud i martyriet. Men hvilket menneske, som ikke håber på eller frygter noget, er villig til vedholdende at kæmpe? Hvor der er vil-je, er der en vej, siger vi. Men hvis der ingen mening er, hvorfor skulle jeg så mobilisere min vilje?

Om tapperheden i sin højeste form finder sted i situationer uden håb, kan det dog siges, at det givetvis er lettere både at starte og blive ved, når drivkraften hedder håb eller suc-ces, hvorfor vi også i endnu højere grad beundres og drag-es af den udholdende kamp, der overvinder håbløsheden og af det menneske, der mod alle odds vinder kampen.

Det etiske mod - af hjertets kraft

Som beskrevet ovenfor findes der foruden det fysiske og psykologiske mod også det etiske mod. Et mod, der jæv-nfør antikkens filosofi er drevet af kærligheden til det gode. Heraf findes også oprindelsen til henholdsvis det franske og engelske ord for mod og tapperhed, *courage*, der er af-ledt af henholdsvis det franske og latinske ord for hjerte: *cœur* og *cor*. En fortolkning over modet og tapperheden kunne derfor lyde, at det at være modig eller tapper vil be-tyde, at handle mod eller tjene det gode af hjertets kraft. Andre lidenskaber som vrede, had og håb kan være yder-ligere drivkræfter for tapperheden, men tapperheden kan sagtens eksistere foruden, og i sin rene – hjertelige – form er den så meget vigtigere og så meget dydigere.

Et nærværende spørgsmål er imidlertid, hvad det vil sige at tjene det gode af hjertets kraft? Det er muligt Hitler overvandt sin frygt, men han tjente ikke det gode, som vi ser det. Det etiske mod kan derfor forstås som evnen til at spørge og turde spørge til værdien af sine handlinger. Den græske filosof, Aristoteles, taler om, at tapperheden ikke er uden måde. Det betyder ikke, at man kan være for tapper og heller ikke, at der findes en alt for ekstrem fare til, at man bør mobilisere sit mod. Man bør i stedet ustand-seligt stille den risiko, man udsætter sig selv og andre for, i forhold til det mål, man vil nå. Det er med andre ord smukt at sætte livet på spil for en ophøjet sag, men urimeligt at gøre det for småkonflikter eller alene, fordi man drages af alt, hvad der er farligt. Det er ifølge Aristoteles dén skel-nen, der gør forskellen mellem et virkeligt tappert men-neske og vovehalsen, og dét, som fastholder tapperheden på tinden mellem to afgrunde, der i dette tilfælde hedder fejhed og dumdristighed. Det feje menneske er i alt for høj grad slave af sin frygt, mens vovehalsen er alt for ligeglåd med sit liv og med den fare, han udsætter sig selv og andre for, til i sandhed at kunne være tapre. Det menneske, der karakteriseres ved sin dydige tapperhed viser sig derfor i ligeså høj grad derved, at det undgår visse farer som ved, at det overvinder andre. Det forholder sig aktivt til en-hver situation og vælger så at sige flugt og kamp med den samme sjælefasthed eller karakterstyrke.

I Stephen E. Ambroses bog, 'Band of Brothers', som også er blevet til en HBO miniserie, bliver Major Richard "Dick" Winters beordret til at udsende en patrulje over Rheinen for at tage tyske fanger. Da patruljen ender suc-cesfuldt med tilfangetagelsen af tyske soldater og ødelæg-gelsen af det hus, de har opholdt sig i, ønsker Oberst Sink endnu en patrulje. Her vælger Winters at gå imod ordren og håber på, at han kan lade obersten tro, at patruljen er sendt afsted, mens soldaterne faktisk sidder i deres hoved-kvarter og venter.

Spørgsmålet er i denne situation, om dette er i strid med militær straffelov eller en modig og tapper handling?

Kan den modige og tapre handling med andre ord være i strid med den militære straffelov, og i så fald vil den modige og tapre handling så være ønskværdig? I første omgang vil jeg argumentere for, at handlingen er etisk modig, da Winters' valg bygger på en uselvisk overvejelse af de konsekvenser patruljen ville kunne medføre. Ambrose skriver "The cold air had cleared out the sky and the moon was shining. Winters thought a patrol under such circumstances was suicidal, so he decided to disobey orders". Winters vejer altså den fare, soldaterne kan blive udsat for tungere end den mulige taktiske gevinst ved patruljen. Winters står ved en skillevej. En skillevej, hvor muligheden er at følge ordren, den ufravigelige handlingsrettende besked eller gøre noget andet. Og Winters vælger at gøre det andet. Med folkeretslige termer kan man argumentere for, at han vejer, at humanitetsprincippet overstiger opfyldelsen af det militære mål. Hans integritet, medmenneskelighed og etisk kompas gør at han fraviger det ufravigelige. Man kan således argumentere for, at selvom en ordre per definition udelukker andre handlemuligheder, så er det til hver en tid en officers pligt at overveje ordrens konsekvenser, hvorfor ordren aldrig endegyldigt kan udelukke andre muligheder.

Refleksion

Hvilke karakteristika mener du kendetegner modig ledelse?

Hvilken indvirkning mener du, at modig ledelse har eller kan have for ens medarbejdere?

Hvilke situationer finder du vanskeligst at agere i som leder, og har du en strategi for at imødegå disse vanskelige situationer?

Er der ledelsesmæssige situationer, hvor du ville have ageret anderledes i dag, hvis du kunne og hvad har det haft af betydning for dit lederskab i dag?

Hvilken frygt ønsker du personligt at overvinde?

PORTRÆT - Holdfører Storrud

Af Anders Moesgaard Jacobsen & Mads Møller-Larsen

Rammen for nærværende interview er, at vi vil søge at nærme os det menneske, der leder bag eller gennem uniformen. Mange gange præsenteres man for en kronologisk karriere gennemgang, der kunne lyde noget i retning af: Først var jeg værnepligtig i 1864, herefter blev jeg sergent, så udsendt én, to, tre eller fire gange, inden jeg begyndte på officersskolen. Derefter fulgte endnu et par år og missioner, inden jeg blev kaptajn, så major og sidenhen general.

Alt det vil vi naturligvis også gerne høre noget om, men vores ambition er også at nå et spadestik dybere og gennem samtalen forstå, hvad det er for idealer og værdier, der er ledende for den person, vi sidder overfor. Derfor har vi sat holdfører for hold Storrud, Kaptajn Cæcilie Rottbøll, stævne.

Hvad fik dig i sin tid til at søge Officersskolen?

I 2004 er jeg aftenstjener på Christianshavn. Jeg nyder livet, drikker en del rødvin sammen med kokkene i køkkenet og er måske ikke i den bedste form. Det er umiddelbart lige efter gymnasiet, så på den måde er det bare en mellemfase i mit liv, hvor jeg skal finde ud af, hvad det er, jeg gerne vil med mit liv. Jeg kommer fra en ikke-militær baggrund, men min mor har altid opmuntret sine døtre til at gøre noget. Jeg vælger at søge ind som jægerpilot, da jeg har hørt det skulle være det sværeste at blive. Optagelsesprøverne går godt lige indtil, jeg skal bruge et joystick til at få en lille bold igennem nogle kasser. Jeg har aldrig spillet computerspil før, så det gik ikke så godt. Det endte derfor med, at kommissionen fortalte, de meget gerne ville bruge mig som officer, men ikke til at flyve et fly, hvilket nok var fair nok. I stedet tog jeg værnepligten, sergentskolen og optagelsesprøven til HO.

Så det hele startede med, at du ville op og flyve jægerfly?

Jeg er egentlig ikke interesseret i flyvemaskiner, så det startede med, at jeg ville prøve det allersværeste. Set i bakspejlet ville det være den dårligste stilling for mig. Det ville ikke omhandle mennesker overhovedet. Det ville bare være mig oppe alene i luften. Det kunne ikke være mere fjernt fra det, jeg ønsker, så jeg er ret glad for, det ikke gik den vej.

Jeg skulle finde et sted at være værnepligtig. Jeg kendte intet til Forsvaret og valgte derfor bare Vordingborg. Jeg kom ned til de fedeste fire måneder. Jeg bliver næsten stadig rørt, når jeg snakker om det. Fællesskabet på stuen og i delingen var fantastisk. Jeg næres ved det sociale. Jeg måtte være med til at skabe det fællesskab for andre. Da jeg kom til Sergentskolen, oplevede jeg, at det var det samme - bare bedre. Vi blev endnu tættere på Sergentskolen. Vi var selvfølgelig også sammen i længere tid og havde det væsentligt hårdere. Efter jeg blev udnævnt sergent, nåede jeg at have tre værnepligtshold, inden jeg begyndte på HO.

Vi ved, at du sidenhen gik civil. Hvad fik dig til at forlade Forsvaret igen og sidenhen søge tilbage?

Efter jeg kom hjem fra Afghanistan og havde siddet som NK/KMP, havde jeg lyst til mere, så jeg melder mig til næste tur. I mellemtiden sker der det, at jeg møder min mand og bliver forholdsvis hurtigt gravid. Jeg ender i et dilemma om, hvorvidt jeg skal have barnet og dermed opgive udsendelsen eller få en abort og tage afsted. Det ender med, at jeg beslutter mig for at få min søn, Birk, med min mand. Det var heldigvis i god tid, og der var én klar til at tage udsendelsen i stedet for mig.

“Den eneste grund til, jeg kom tilbage til Forsvaret, var holdførerposten”

Jeg får Birk, og jeg ender på en dannelsesrejse i den tid, jeg går derhjemme. Det at blive mor og få tid til at reflektere gør, at jeg skifter holdning til forskellige ting i tilværelsen. I den forbindelse bliver jeg i tvivl, om jeg synes, det er i orden, at nogle mennesker har magt over andre. Jeg er med på, at i Danmark er det folket, der har givet dette mandat, men jeg er i tvivl, om det er okay med mig. Jeg var i tvivl om magtanvendelse, jeg var i tvivl om mandatet, og om jeg var enig i den måde, samfundet er bygget op på, hvor vi har et militær, der med våben udøver magt over andre. Jeg er idealist og det betyder, at hvis jeg er i tvivl om, hvorvidt noget er uetisk, så stopper jeg. Det er ikke fordi, jeg har en rigtig god løsning til det - jeg var bare i tvivl, om jeg kunne vie mit liv til det, kombineret med det at se et lille barn vokse op.

Så jeg går fra at være en meget ung og ambitiøs officer til at være mor. Jeg ender med at træde ud af min tjenestemandskontrakt, og jeg uddannede mig som grafisk facilitator.

Hvorfor vendte du tilbage?

Jeg næres ved det kreative og ved uddannelse, hvilket jeg oplevede, da jeg underviste på skolen for kaospiloter. Jeg har et enkeltmandsfirma, og hvis I sammenligner Cæcilie fra værnepligten med det, er der et mismatch. Jeg var ensom. Jeg manglede nogen af drikke kaffe med, at drikke portvin med, at joke med og at sparre med. Imens jeg sidder i det, læser jeg jobannoncen om stillingen som holdfører på HO på jobindex. Jeg vidste godt, at jeg ikke var kaptajn, men jeg havde modet til at søge. Oprigtigt tænkte jeg, at jeg ville være god for den her skole. Kombinationen af det, jeg var blevet til og slottet, skulle føres sammen.

Hvor lang tid ser du dig selv i Forsvaret?

Jeg vil sige det samme, som jeg sagde til jobsamtalen. Den eneste grund til, jeg kom tilbage til Forsvaret, var holdførerposten. Der er ikke andet i hele Forsvaret, der trækker i mig. Som det ser ud nu, tager jeg hold Storrud og et hold til, og det er det. Det var ikke vigtigt for mig at blive Kaptajn, men noget skolen trumfede igennem. Det

peger på, jeg er civil igen om et par år. Jeg er heldigvis åben over for min arbejdsgiver omkring det.

Har du nogle dyder eller værdier, som leder din ledelsestil i hverdagen?

Jeg vil skelne mellem to ting: Det jeg bliver drevet af, og det mine kollegaer oplever, jeg gør. Jeg kan sagtens forsøge at være oprigtig, ærlig og ordentlig, men det er vel andre, der kan vurdere, om jeg er det.

Det, jeg bliver drevet af, er ærlighed. Jeg tænker på det og fejler i det hver dag. Heldigvis er der også sejre. Jeg tør være mere og mere ærlig. Det hierarkiske system i Forsvaret understøtter ikke altid ærlighed. Det kan være svært at være ærlig op ad samt formidle beslutninger nedad og samtidig være hundrede procent ærlig. For eksempel ærlighed om min egen holdning kontra noget nogle andre har besluttet. Jeg skal hele tiden vurdere, om det overhovedet er brugbart med min holdning, eller om det er støj på linjen. I øjeblikket skal jeg være meget ærlig om de opgaver, jeg løfter, og hvis jeg ikke er ærlig omkring det, så kan den næste ikke løfte dem, fordi der simpelthen er for mange opgaver. Det gør ondt at være ærlig om det. Det lyder som om, jeg ikke kan løse opgaven, så det gør ondt på min professionalisme. Det er hård ærlighed.

Kan du nævne nogle eksempler, hvor du i dagligdagen oplever, at du står i en vanskelig situation, hvor det kræver mod for at gøre det rette?

Min grad af agreeableness er høj – jeg vil gerne have, at alle har det godt og er enige. Derfor er det også rigtig svært for mig at være ærlig overfor kadetter, hvis de skal have justeret deres selv billede. Jeg skal sige til dem, at skolens opfattelse er, at kadetten på forskellige punkter er under normen. Det er ikke fordi, jeg ikke vil træde ind

Jeg er mindre bange, mere ærlig og mere autentisk nu, end jeg var inden, jeg stoppede.

og udfylde den rolle, men jeg skal være meget bevidst om, hvordan jeg vil gøre det ærligt og ordentligt. Det skal gøres, for ellers udnævner vi nogen til officer, der ikke skal være det. Hvis vi gør det for sent, får kadetterne ikke mulighed for at ændre adfærd, så det skal gøres i rette tid. Min tilgang er, at jeg vil være så velforberedt som muligt ud fra ordentlighedsprincippet. Så når de spørger ind til noget, kan de få svar på det hele. Det betyder, at jeg må finde en masse konkrete begivenheder, hvor den uønskede adfærd kommer til udtryk. Jeg søger med andre ord at være så velforberedt og velafbalanceret så muligt, når samtalen skal tages.

Hvad er nogle af de mest definerende beslutninger, du har taget, som har påvirket og skabt de ledelsesidealer, som du har i dag?

Den største og vigtigste beslutning var nok, at jeg valgte at forlade Forsvaret og selv har valgt at komme tilbage. Jeg er meget anderledes nu end for fire år siden. De første ti år af min karriere var jeg i Forsvaret på Forsvarets præmisser. Jeg negligerede store dele af mig og mit liv. Her i anden omgang er det på mine præmisser, hvor jeg er klar til at fravælge Forsvaret i det øjeblik, vi ikke kan samarbejde, hvilket har gjort, at jeg har et meget større råderum som leder og som menneske. Jeg ville ønske, at alle officerer var ansat på de præmisser. Jeg er mindre bange, mere ærlig og mere autentisk nu, end jeg var inden, jeg stoppede.

En anden begivenhed, som har haft betydning for mit lederskab, skete før vi tog til Afghanistan. Jeg fik kompagniet til at lave en LEGO model, som vi havde modet til at vise frem og fortælle om nede i Camp Bastion. Den viste hele NSE'ets diverse opgaver, så journalister og andre udefrakommende kunne forstå alle vores opgaver. Udover det var modellen virkelig ærlig.

I modellen havde nogle af konstablerne bygget en af de højerestående chefer som en lille Darth Vader figur på en piedestal, med en kongekrone på, en pisk i den ene hånd og et sværd i den anden. Da han så trådte ind i teltet og spurgte, hvem det var, trådte en ung 19-årig soldat frem og sagde: "Det er dig, chef". Han forklarede derefter, hvor-for de havde den oplevelse af ham, og han tog det til sig. Det er det, LEGO kan. Det er virkeligt ærligt. Det var selvfølgelig også heldigt, at han var så stor en mand til at tage det ind og anerkende det for derefter at handle på det og blive mere nærværende.

Hvilken indvirkning, mener du, det har på ens medarbejdere eller underordnede?

Jeg tror, det skaber dybt følgeskab, og det modsatte spreder sig lige så stille ned gennem organisationen. Jeg har oplevet begge. Jeg har haft ledere, der handlede modigt flere gange end andre ledere. Jeg kan mærke, at jeg vil følge dem, der er modige. Mod, autenticitet og en faglighed, der understøtter modet.

Er der ting du har gjort tidligere, som du ville gøre anderledes i dag?

Tusinde ting. Det ville være kujonagtigt at sige noget andet. Alle, der har beskæftiget sig med mandskabsbehandling, har begået fejl. Jeg har været ung sergent, der forsøgte at ligne alle andre. Stå og råbe med dyb stemme. Jeg har været overkontrollerende og derefter underkontrollerende for at finde en mellemvej. Jeg glemte at lytte, og så har jeg lyttet for meget. Gud, hvor har jeg lavet mange fejl. Det kan nogle gange gøre helt ondt i hjertet, når jeg tænker på, hvor meget jeg har skulle lære på vej op af ledelsesstigen, men der er ingen vej uden om. En af de mest komplette ledere, jeg har arbejdet sammen med, var Pløger. Han var delingsfører i Slagelse, og han var godt nok tæt på at være fejlfri. Det var han ikke, men han gjorde bare så meget rigtigt i sin ledelse. Han var ovenud dygtig.

Jeg tror, jeg har lavet hundredvis af dårlige beslutninger på Hold Storrud. Nogle små og andre større. Hvis jeg ikke anerkendte det, så ville det næste halvandet år se rigtig dårligt ud. Da jeg er perfektionist, er det rigtig ubehageligt for mig at se mine fejl i øjnene, men jeg forsøger at gøre det løbende. Jeg er ydmyg over for mig selv, hvilket betyder, at jeg har svært ved at rose mig selv. Det sundeste ville nok være, at jeg skrev de ting, der lykkes og dem, der

ikke gjorde for at få et afbalanceret billede af mig selv som leder. Jeg er måske lidt for god til at se på alt det, der ikke lykkes. Jeg har lyst til at sige, at det også er lykkedes med mange ting på Hold Storrud, for det er der. Ærligheden skal gå hele vejen rundt. Noget, der er lykkedes godt i forhold til Hold Storrud, er den første gang, vi sad i cirkel i Riddersalen. Det var en rigtig god måde at starte op med, og det er jeg rigtig glad for.

Historisk “Mod” - At krydse en flod i dagslys

Af Mads Møller-Larsen

’Mod’ har altid været en del af det at føre krig. Det har ikke bare været en del af krig, men har tilmed været den nobleste dyd af alle attraktive dyder i krigsførelse, som militærteoretikeren Clausewitz udtrykker i citatet. Men hvordan kommer mod til udtryk i soldatens adfærd? Dette spørgsmål kan anskues fra forskellige perspektiver og svaret vil også være derefter. Det perspektiv, jeg tager udgangspunkt i, er spørgsmålet om, hvordan mod er kommet til udtryk i historien med henblik på bedre at forstå, hvordan mod kan komme til udtryk i dag. Mod eller mangel på samme kommer til udtryk i kamp. Da Homer er både til fremtidige og nuværende officerer, vil eksemplet tage udgangspunkt i officerer i historien. Eksemplet tager sit udgangspunkt i den Anglo-amerikanske operation Market Garden under slutningen af 2. Verdenskrig.

I september 1944 var Nazi-Tyskland presset tilbage til Rhinen efter en succesfuld Operation Overlord i Frankrig. Spørgsmålet, som den øverste allierede kommando skulle tage stilling til, var; hvor skal tyngden lægges, når Rhinen skal krydses og Tyskland invaderes? Det endte med valget af Feltmarskal Montgomerys plan – Operation Market Garden. Målet for operationen var at omgå den befæstede tyske Siegfried linje samt tage fabrikshjertet i Tyskland – Ruhr-distriktet. Jeg vil ikke bruge mere plads på en operation, som de fleste danske officerer og kadetter kender, men vil i stedet fortsætte til den specifikke situation, som er omdrejningspunktet for artiklen. Den 20. september 1944 var de engelske kampvogne fra 30th Corps nået til Nijmegen, hvor de amerikanske faldskærmsoldater fra 82nd Airborne Division havde til opgave at sikre broerne over floden Waal, så 30th Corps kunne fortsætte til operationens mål – Arnhem. I Arnhem var den engelske 1st Airborne Division indsat og manglede forstærkninger og materiel. På baggrund af dette var hastighed et krav til 82nd Airborne Divisions manøvre.

Den bedste måde at erobre en bro på er at angribe den fra begge sider på samme tid, hvilket også er kaldet en dobbeltomfattende manøvre. En delkonklusion på baggrund af denne taktiske overvejelse var, at der skulle landsættes tropper på den anden side af floden. Til dette skulle bataljonen anvende ikke organisatorisk tildelt materiel – både. Rekvireringen af bådene tog længere tid end planlagt grundet situationen på ”Hells Highway”. Grundet tidspresset og den langsommelige proces med at få fat i bådene måtte overvindelsen af floden finde sted i dagslys, hvilket

selv for den ”langsomme” kadet virker yderst risikabelt. Denne opgave blev givet til Major Julian Cook, som var chef for 3. Bataljon i 504. faldskærmsinfanteriregiment.

Hvilke overvejelser har Major Julian Cook gjort sig inden angrebet på broen? Et angreb over en bred flod i dagslys med tyskerne stærkt repræsenteret på den anden side af floden. Det virker mere dumdristigt end modigt. Ikke kun på hans vegne, men i særdeleshed på hele bataljonens vegne. Den modige må overveje formålet med en sådan operation og derefter holde det op mod faren. Forinden angrebet over floden havde de allierede styrker forsøgt sig med et angreb på broen fra syd. Dette angreb slog fejl. Operation Market Garden var allerede på dette tidspunkt bagefter i forhold til Montgomerys tidsplan, hvilket betød, at de engelske faldskærmsstyrker omkring Arnhem var under et stort pres for at få skabt sammenhæng i deres kamp. En mangel på forsyninger og en stærk tysk tilstedeværelse i området var nogle af de medvirkende faktorer. Det var derfor utroligt vigtigt at få taget Broen i Nijmegen intakt, så 30th Corps kunne fortsætte deres fremtrængning til Arnhem og få reddet de engelske og polske faldskærmsstyrker fra udryddelse. Opgaven med at få taget broen over floden Waal er essentiel for den militære situation og flere allierede soldaters liv. Overvejelser af formålet og faren i opgaven gør Major Julian Cooks handling utrolig modig. Yderligere vælger han at lede operationen fra forreste jolle. Sammen med H og I Company ror Major Julian Cook over floden som de forreste enheder i angrebet. Hvilket understreger Major Julian Cooks mod.

Major Julian Cook

Et angreb over en bred flod i dagslys med tyskerne stærkt repræsenteret på den anden side af floden. Det virker mere dumdristigt end modigt

I angrebet over floden Waal mister 48 af Major Julian Cooks soldater livet. Endvidere formår H og I Company at skabe et brohoved på den anden side af floden, hvorfra resten af bataljonen kan fortsætte angrebet mod broen. I aksen fra brohovedet mod broen var flere mellemfaldende mål. Blandt andet Fort Hof Van Holland, som H Company tager på vejen mod broen. Omkring slutningen på den 20. september og starten på den 21. september havde 3. bataljon sammen med resten af 82nd Airborne Division og 30th Corps taget broen over floden Waal, så de kunne fortsætte fremtrængningen mod Arnhem. Major Julian Cook overlevede angrebet og blev tildelt The Distinguished Service Cross, for hans modige handlen under angrebet over floden Waal.

Refleksion

Var Major Julian Cook modig i din optik?

Var Major Julian Cook modig eller dumdristig, da han vælger at være blandt de forreste enheder i angrebet?

Kan den modige leder lade sit mod være så markant i sit ledelsesvirke, at det kan tage modet fra sine medarbejdere eller underordnede?

Hvilken betydning har udviklingen i krigsførelsen fra 2. Verdenskrig til nu haft for lederens mulighed for at handle modigt?

“

Vi skal udvikle og danne hinanden. En del af det arbejde er selvsagt orkestreret af skolen, men jeg vil vove den påstand, at HOKA også spiller en afgørende rolle i denne dannelsesrejse for den enkelte kadet.

HOKA - Hold Storrud er trukket i arbejdstøjet

Vi har netop afsluttet dette års Efterårsbal med mere en 400 deltagere – spændende fra yngste hold Storrud, ældste hold Paludan-Müller, VUKerne, over Stab-lærer, til SGE fra Officersbasisuddannelsen i Varde, SPROF, inviterede fra SOS, FLOS samt æresgæster. Til Efterårsballet blev den traditionsrige disciplin lancier genoplivet – til stor fornøjelse for alle gæsterne. Kadetterne havde gået til danseundervisning, så på trods af, at god mad og vin kunne have forpurret de indstuderet dansetrin, endte det Slesvigske Musikkorps (SMUK) med – næsten udelukkede – at spille de fem danse i lancieren, da gæsterne stod i kø for at danse. En stor tak skal derfor lyde til SMUK!

Alt i alt var Efterårsballet 2017 en succes, og vi ser med glæde frem mod næste års arrangementer.

Efter Efterårsballet blev ansvaret for HOKA samt de andre foreninger officielt overdraget fra ældste til yngste hold. Hold Storrud er således trukket i arbejdstøjet for at bygge videre på det arbejde som Hold Paludan-Müller og tidligere årgange har udført.

Det er ingen hemmelighed, at tiden på Frederiksberg Slot for den enkelte kadet er komprimeret – ligesom uddannelsen er komprimeret. Vi kommer i højre grad end tidligere med vidt forskellige baggrunde: Flere har været i systemet i 10 år, andre bygger videre på 16 eller 18 års skolegang, mens nogle har været på det private arbejdsmarked. Vi har således vidt forskellige tilgange til, hvordan opgaver skal løses. Dette skal vi tage bestik af. Vi skal udvikle og danne hinanden. En del af det arbejde er selvsagt orkestreret af skolen, men jeg vil vove den påstand, at HOKA også spiller en afgørende rolle i denne dannelsesrejse for den enkelte kadet.

Vi vil derfor genoplive gamle traditioner og i 2018 invitere til Udnævnelsesbal, Vikingetogt, Efterårsbal og en Værnfællesfest for blot for at nævne nogle af tiltagende arrangementer. I mellem arrangementerne har vi Kadet Kælderen som fast anker for kadetternes dannelsesrejse.

På trods af en komprimeret tid på Frederiksberg Slot, hvor undervisningstimer og forberedelsestimer sagtens kan udfylde timerne i døgnet, skal der være tid og plads til det sociale sammenværd.

Vi glæder os meget til at byde jer velkommen til kommende arrangementer.

På vegne af HOKA

Morten Rydal Ravn,
Formand, HOKA

Hærens Of

Officersskole

OFFICEREN - Takt & Tone

Af MJ Martin Lihme, Uddannelseschef

Efter at redaktionen spurgte mig, om jeg ville skrive en artikel om takt og tone til den kommende udgivelse af Homer, så var min første tanke, at artiklen ikke skulle være et spejl af Hærens Officersskoles kadethåndbog. Den er dog et glimrende opslagsværk og dækker tematikken godt med råd om hvad og hvordan, imidlertid forholder den sig dog ikke til hvorfor.

Netop dette "hvorfor" begyndte jeg at reflektere over, og jeg begyndte at indhente lidt empiri fra diverse undersøgelser og fra Emma Gad. Sidstnævnte kender de fleste som forfatterinden af bogen "Takt og tone" fra 1918, men der hører kendskabet til hende også op. Slår man hende op på internettet, kan man finde, at Emma Gad var gift med kontreadmiral Urban Gad, og at deres hjem ofte var centrum for selskabelighed for det "bedre" københavnske borgerskab. Emma Gad var desuden medstifter af Kvindernes Handels- og Kontoristforening og hun skrev en række værker til Det Kongelige Teater.

Kigger man lidt nærmere på Emma Gad, så opdager man hurtigt, at hun var en morsom og lun person. Dette træder frem i indledningen til "Takt og Tone", hvor Emma Gad deler sine tanker om, hvordan bogen vil blive set på i fremtiden.

"Han vil med fryd kaste sig over den og studere alle disse skikke, der vil forekomme ham lige så snurrige som de, der til vor moro beherskede menneskene i længst tilbagelagte århundreder"

Selv om tiderne har skiftet, og mange "snurrige skikke" i dag synes uaktuelle og gammeldags, så er mange af Emma Gads anvisninger - hvis ikke de fleste med lidt omskrivning til nudansk - stadig gældende i dag.

Bevidstheden om hvad der er takt og tone er måske ikke altid til stede, men alle mennesker har alligevel en fornemmelse af, hvad der høfligt, og ingen ønsker at være elefanten i glashuset. Det er netop i disse to forhold, nemlig høflighed og "blive til grin/

træde forkert", at vi finder svaret til, hvorfor vi skal kunne mestre takt og tone.

"Det kan godt være, at danskerne i flere undersøgelser er blevet udpeget som verdens lykkeligste folkefærd. Til gengæld kniber det med at være høflige"

Vi danskere er langt bagefter, når det kommer til høflighed, og selv om vi eksporterer "dansk hygge", bacon og LEGO, så eksporterer vi også et ry som mindre dannede, uhøflige og respektløse. Det udspringer måske af vores ubevidste måde at tænke os selv ind i en social kontekst, og den pædagogiske arv efter 68 generationen er givet en faktor, for vi har altid fået at vide, at vi er unikke, og at vi har ret til at begå os, som var vi alle ligemænd. Dette har skabt en diskurs, hvor vi taler til hinanden i bydeform, ofte indleder sætninger med "jeg", og hvor individet sjældent skænker opmærksomhed til, hvad medmennesket tænker om dets opførsel. Vi er med andre ord ofte skodesløse i vores omgang med andre mennesker, og vi er sjældent bevidste om, hvordan vores handlen og ageren påvirker andre menneskers opfattelse af os. Vi har glemt almindelig høflighed, og netop høflighed går aldrig af mode.

Emma Gad

Når vi betragter høflighed som en tematik, så er der naturligvis ikke langt fra det ophøjede til det latterlige, og dette understreger blot vigtigheden af at kende sin takt og tone, så man ved, hvad man skal vælge fra, og hvornår det skal ske. Eksempelvis vil det være helt skævt, at trække stolen ud for sin ledsager, hvis man er på McDonald's, men det vil være en meget passende gestus over for sin borddame til et bryllup.

Jeg talte for noget tid siden med slotsforvalteren på Christiansborg Slot, Michael de Voss, som tidligere har været adjutant for H.M. Dronningen. Vores samtales omdrejningspunkt var netop takt og tone, og de Voss påpegede, at i en tid hvor sociale medier har afløst ting som brevudveksling, så er den gamle skik

forventet påklædning, for mange betragter det som uhøfligt at skulle opdrage på sine gæster. Men til bryllup eller almindelig fest er det jo ganske uhøfligt at lade sine gæster stå med en tvivl om, hvad de skal tage på.

I øvrigt har jeg altid et slips med i inderlommen til enhver fest, hvor påklædning ikke er nævnt i invitationen, eller også ringer jeg og spørger værten om forventningerne til påklædningen.

Nok har vi andre måder at kommunikere på i dag end for 100 år siden, men høflighed går aldrig af mode, for hvem vil ikke gerne gøre et godt indtryk som gæst eller som vært?

Kun én hovedregel for alt menneskeligt samkvem bliver aldrig forældet. Det er den at handle mod sine medmennesker ud fra et godt hjerte

med RSVP ikke længere noget folk tager alvorligt. Mange anvender Facebook, når der skal inviteres. Her gives den inviterede valg som 1) deltager, 2) deltag er ikke og 3) deltager måske. Dette stiller værten i svær situation, og skriver denne sig ikke ud af det i prosa, så bliver arrangementet svært at planlægge, især når enkelte venter med at svare i 11. time, eller værre endnu, når enkelte svarer for sent. Med koblingen til høflighed, så bør den inviterede svare hurtigst muligt om sin deltagelse.

Det er ofte en kilde til det første skænderi, når det vordende ægtepar skal blive enige om, hvorvidt invitationen til gildet skal indeholde en angivelse om

Takt og tone er altså ikke så meget et spørgsmål om, at man ikke må rejse sig fra bordet før middagen er slut. Eller at man spiser suppen med siden af skeen, hvilket kan have en snert af snobberi over sig og så bliver man jo ikke taget alvorlig. Manøvren går i sin enkelthed ud på, at mestre de grundlæggende spilleregler og så improvisere derfra, og så ellers huske at takt og tone handler om høflighed og omtanke.

Vinens Verden - Portvin

Af Mikkel Vestergaard

Mit gæt er, at du er blevet budt på portvin eller har budt andre på det i en mere eller mindre særlig anledning. En ting er sikkert, nemlig, at der er tradition blandt befalingsmænd og officerer for at fejre en udnævnelse, et jubilæum eller blot weekendens ankomst med et glas portvin blandt kammerater og kollegaer. Men hvor meget ved du egentligt om portvin? Jeg vil i artiklen her forsøge at gøre dig klogere på det mest basale inden for geografien, produktionen og de mange forskellige typer portvin.

En rejse til Portugal - Portvinens hjemstavn

I sommer havde jeg glæden af, at rejse tre uger rundt i Portugal og besøge nogle af landets mest interessante vinområder fra nord til syd. Et vinmæssigt spændende land, der byder på alt fra sprøde tørre hvidvine med ræsende syre til krydrede bombastiske rødvine og naturligvis også portvinene. Portvin kan kun komme fra et sted, nemlig Douro-regionen i det nordlige Portugal. Douro er navnet på den flod, der løber igennem vinområdet og har sit udløb ved byen Porto, hvor vinen gennem historien er sejlet ud i verden fra. Selve vinområdet er et af verdens smukkeste med enormt stejle skrænter, hvor vinen trives bedst. De høje og nervepirrende stejle skrænter af skiffer og visse steder granit gør, at vinplantens rødder skal søge dybt for at få nærring i form af mineraler og vand. I de fleste andre landbrugssammenhænge er det ikke, hvad man som landmand ønsker sig, men i vinens verden betaler det sig nærmest at "torturere" sine planter. På den måde søger rødderne dybt ned i undergrunden, hvor de bedste mineraler findes, og dét giver den endelige vin en større smagskompleksitet.

Produktion af portvin

Portvin laves hovedsageligt på fem forskellige druer: Touriga Nacional, Touriga Franca, Tinto Cão, Tinta Barroca og Tinta Roriz, hvor sidstnævnte også er kendt som Tempranillo i Spanien. Der laves naturligvis også hvid portvin, og som i alle andre brancher må man følge med tiden, hvilket har medført en noget mere poppet portvinstype, nemlig rosé portvin eller "pink port". Portvin går under kategorien hedvin, ligesom for eksempel marsala, sherry og madeira. Det betyder, at vinen er forstærket med druesprit. I portvinens tilfælde går der 100 liter druesprit på 77% alkohol til 500 liter ufærdiggæret vin. Rent praktisk tilsætter man druespritten, inden gæringen er færdig i vinen og derved dræbes gæringsprocessen. På den måde

forbliver der restsukker i vinen, hvilket gør portvinen sød. Tidspunktet for tilsætning af druespritten afhænger af, hvor sød en portvin huset ønsker at lave. Desto tidligere druespritten tilsættes desto sødere bliver den endelige portvin. Når portvinen er "færdigblandet" skal den lagre på egetræsfade. Fadet tilføjer smagskompleksitet til portvinen, som for eksempel noter af vanilje, chokolade, læder og nødder. Størrelsen af fadet og den tid vinen lagres afhænger af den ønskede portvinstype. Jo mindre fadet er, jo tydeligere er fadnoterne, da portvinen har større kontakt til træet. Desuden bliver portvinen mere teglstensfarvet på små fade, da træet optager vinens røde farvestoffer.

Ruby og Tawny typerne

Overordnet set kan man dele de røde portvine op i to kategorier, nemlig Ruby og Tawny typerne. Ruby typerne kommes på store fade i "kort" tid, for på den måde at fastholde de mere naturlige frugtige aromaer fra druerne i stedet for fadnoterne. Da vinen er "kort" tid på fad, har vinen også mere farve, deraf navnet "Ruby". De bedste inden for denne kategori kan tåle flaskelagring i over 50 år og udvikler smagsnoter, som kun kan vindes ved at lade den vente i flasken. Portvine i Ruby-kategorien er ofte lavet på druer fra én årgang, som skrives på flasken.

Tawny typerne kommes på små fade og lagrer i "lang" tid, for på den måde at skabe en vin, der har tydelige fadnoter og er teglstensfarvet, deraf navnet "Tawny". Nogle af de bedste Tawny'er lagres på fadet i 40 år inden de tappes på flaske. Disse portvine er modsat Ruby-typerne typisk ikke årgangsbestemte, men er blandinger fra forskellige årgange. Disse er dog drikkeklare ved aftapning og vinder ikke ved yderligere flaskelagring.

Kend din portvin

Ruby-kategorien:

Vintage portvin

Som navnet antyder er der tale om en årgangsportvin. Denne type laves kun i de bedste årgange. Portvinen tilbringer blot to år på fad og tappes derefter. I sin unge alder er portvinen meget frugtig og vil udvikle mere komplekse aromaer ved lang tids flaskelagring. De bedste kan gemmes i over 50 år. Har man ikke tiden til det, anbefaler jeg at dekantere vinen. Men at åbne en helt frisk årgang ville de fleste portvinsaficionados nok kalde barnemord.

LBV (late bottled vintage)

Her er tale om en vintage portvin, der har ligget på fad i fire til seks år inden flaskeaftapning. Dette gør vinen ”rundere” og mere tilgængelig i en ung alder, hvilket betyder, at den i princippet er drikkeklar, når den kommer på flaske.

Ruby (herunder også rosé portvin)

En lavere kvalitet end de to ovenstående og er typisk ikke årgangsbestemt. Den har lagret i tre til fem år, med mindre det er en Ruby reserve, der typisk lagrer fem til syv år på fadet.

Tawny-kategorien:

”Ægte” Tawny

Er angivet med alder, enten 10, 20, 30 eller 40 års. Portvinen er et blend af forskellige årgange, hvor enten gennemsnittet er udregnet eller det nævnte antal år udgør størstedelen af indholdet i flasken. Portvinen udvikler sig som udgangspunkt ikke ved yderligere flaskelagring eller dekantering.

Colheita

En portvin i Tawny-kategorien, der er årgangsbestemt. Portvinen lagres i minimum syv år på fad, men må gerne ligge længere. Ud over høståret er aftapningsåret også noteret på denne type portvin. Jo længere der er i mellem høståret og aftapningsåret jo mere ”Tawny” vil den være i sin stil.

Tawny

En lavere kvalitet end de ovenstående. I visse tilfælde er den blandet med lidt hvid portvin for at opnå en ”Tawny” farve, fremfor at lade den ligge på de dyre fade.

Hvid portvin

Inden for kategorien hvid portvin findes der to typer. En tør og en sød. Den søde kan være aldersangivet ligesom de røde ”ægte” Tawny’er. Hvid portvin må gerne serveres koldt og kan være dejlig overraskelse for dem, der ikke har prøvet det før.

Spiritus til barskabet - Gin

Af Mikkel Østerby

Jeg vil i denne første udgave af spiritus-sektionen forsøge at inddrage jer i den forunderlige gin verden.

Historie, fortællinger, myter, årstal, opskrifter, ophavsret, opfindelse og ikke mindst røverhistorier er alt sammen ord, man kan koble på denne udgivelses udvalgte spiritus.

*“Før man forelsker sig i dat-
teren, er det en god idé at
møde moderen – for så ved
du ca. hvad du får”*

På samme måde er det vigtigt at kende til Genever, for at forstå hvor gin kommer fra. Genever er populært sagt moderen til gin og stammer oprindeligt fra Holland. Genever kan dateres tilbage til 1300-tallet, hvor hollænderne som de første benyttede dårligt overskydende korn til at producere genever - en let sødmefuld enebærpræget maltvin med en alkoholprocent på mellem 18-50 % i alkoholstyrke.

Gin opstår dog først en del år senere, hvor den hollandske kemiker og professor i medicin Franciscus Sylvius, for første gang producerer ”rigtig” gin. Sylvius eksperimenterede en del med destillation af ren spiritus kombineret med alverdens krydderurter – herunder enebær. Sylvius var af den opfattelse, at det kunne kurere eller afhjælpe nyreproblemer. Han var således den første til at destillere ren spiritus med enebær – det vi i dag kender som gin. Han regnes derfor i den brede verden som ”opfinderen” af gin, hvorimod diverse nørder vil påstå følgende:

Gin blev allerede i 1100 tallet produceret og indtaget af de lærte (hellige?) munke i Salerno syd for Napoli. Munkene er så vidt det vides, de første til at destillere vin-sprit sammen med urter/rødder/bær – herunder enebær. Det er i hvert fald, hvad nogle historikere mener. Der hersker altså flere forskellige opfattelser af, hvornår gin først så dagens lys.

Denne historiske forvirring skyldes måske i høj grad, at

mange glemmer at holde sig for øje, hvornår der er tale om gin, og hvornår der er tale om ”anden spiritus tilsat enebær” herunder Genever og/eller vinsprit tilsat enebær. Gennemgående for gin, genever og ”munke-vin-sprit-med-enebær” er dog tilstedeværelsen af enebær. Enebær er således den eneste krydderurt som SKAL være tilstede, for at må kalde sit produkt for gin/genever.

Til de, der ikke kender enebær og smagen heraf, kan det bedst forklares som den karakteristiske smag af gran, som mange associerer smagen af gin med. Intensiteten af enebær er dog meget forskellige fra gin til gin. Der er således mange gins, hvor enebærnuancerne træder meget igennem, men ligeledes også mange hvor enebærnuancerne holder meget lav profil.

*Gin-lane i London - en moder taber sit barn,
en mand køres væk i trillebøre. Gin-dødsdruk
hærgede i 1700-tallet i Londons gader og
stagnerede i en periode befolkningstilvæksten
i den ellers voksende storby – men hvordan
kom det så vidt?*

GIN GAV SOLDATERNE SUPERKRÆFTER?

Der knytter sig en særlig anekdote til netop gin – en anekdote som relaterer sig til livet som soldat. Tilbage i marts 1672 erklærede England-Frankrig krig mod De Forenede Nederlande. Krigen startede af flere forskellige årsager, herunder blandt andet ønsket fra England-Frankrig om at svække en voksende handelskonkurrent i De Forenede Nederlande.

Kort fortalt endte krigen med en fredsaftale samt store territoriale tab for De Forenede Nederlande. Dog indledte De Forenede Nederlande krigen med både overraskende styrke og vildskab. Den engelsk-franske flåde blev i starten af krigen overraskende slået i et søslag i den engelske kanal. Historien går på, at de engelsk-franske soldater blev overrendt af vilde hollandske søfolk med både kampgejst og vilje. Således talte de engelsk-franske soldater om, at hollænderne besad en særlig ”dutch courage” – et hollandsk mod. Moralen og kampgejsten var med andre ord i top hos de hollandske søfolk.

Der blev spekuleret i, hvordan de hollandske flådeadmiraler og fører var lykkedes med at pumpe soldaterne med en sådan kampgejst og mod. Hollænderne var vilde og udviste stort mod og mandshjerte. Historien har dog sidenhen skuffet en smule. Det lykkedes således hverken flådeadmiralerne eller førerne at pumpe soldaterne med mandsmod og viljestyrke. Det har derimod vist sig, at de hollandske soldater i særlig høj grad havde drukket store mængder genever, hvilket var årsagen til deres vildskab, overmodighed og ustyrlighed. Ikke overraskende for tiden drak soldaterne sig ofte mod til.

Men mandsmodet og viljen fra soldaterne var netop i dette tilfælde en voldsom oplevelse for engelsk-franske soldater, og ”dutch courage” blev igennem krigen et kendetegn og en myte om de hollandske soldater.

Hollænderne tabte som bekendt krigen. På mange måder en skam, set i lyset af at krigsførelse oftest baseres på tidligere erfaringer – en KTK kunne således i dag have set noget anderledes ud.

FRA GENEVER TIL GIN – FRA HOLLAND TIL ENGLAND

Holland var på trods af krig og restriktioner handelsnationen, som fra havnene i Amsterdam og Rotterdam dagligt sendte tønder med hollandsk genever til havnene i London, Liverpool, Bristol og Plymouth hvor særligt soldater og bønder havde fået smag for de modige dråber med enebærsmag.

Eksporten fra Holland til England tog for alvor fart, da den Hollandske konge Wilhelm af Oranje indtog den britiske trone i 1689. Samtidig med det indførte man i 1690 skat på vin og sherry og legaliserede ”hjemmebrænderi” med henblik på at imødegå den stadigt stigende overproduktion af korn, som på det tidspunkt havde presset prisen på korn helt i bund. På den måde sikrede Kongen, at de britiske bønderne havde et marked for deres korn. Det gode korn gik til ølproduktion, og det dårlige korn til destillering og ginproduktion.

Der blev spekuleret i, hvordan de hollandske flådeadmiraler og fører var lykkedes med at pumpe soldaterne med en sådan kampgejst og mod. Hollænderne var vilde og udviste stort mod og mandshjerte

Resultatet blev dog også derefter. Druk, tyveri og ikke mindstdødhærgede i årene 1690-1751, og flere historikere mener, at hver indbygger i London drak ca. 1 liter gin om ugen fra en af de 8000 ginshops. Alene i 1751 døde 9000 børn af alkoholforgiftning, befolkningstilvæksten stagnerede og ganske normalt var det, når hele familien samlede sig om en flaske for at drikke sig i hegnet.

Sidenhen er der løbet meget gin under broen og tonic er blevet tilsat (man tilsatte faktisk gin til tonicen for at modvirke den bitre smag fra kininen i tonicen).

HVORDAN GÅR DET SÅ GIN DEN DAG I DAG?

Som udgangspunkt er det gået gin rigtig godt siden da. Selvom salget i en lang periode ikke har udviklet sig, er gin i dag udbredt til hele verden. Gin har dog igennem de seneste 7-10 år dog oplevet et enormt opsving – også her i Danmark. Da jeg i 2009 startede i Juuls Vin og Spiritus på Værnedamsvej, kunne udvalget af special-gin tælles på to hænder. Sidste tal på deres hjemmeside viser et udvalg på over 160 forskellige slags.

I takt med at restaurationsbranchen og cocktail- og barscenen har udviklet sig, er efterspørgslen efter unikke smagsoplevelser og niche-produkter ligeledes steget. Det er blevet in at drikke gin – og ikke bare ”almindelig” gin som Bombay, Tanqueray eller Gordon’s – rigtig velproduceret gin.

Jeg har i min tid i spiritusbranchen mødt mange mennesker med dårlige minder om gin. Lige så vel som jeg har mødt rigtig mange med dårlige minder om Tequila, Vermouth, Whisky, Rom, Absinthe osv. Fælles for alle er dog, at oplevelsen oftest bunder i en eller anden ungdomsoplevelse med et alt for stort indtag af et alt for dårligt produkt.

Derfor skal min opfordring være – gør som Obersten og drik gin. Nyder du en Gordon’s med Sweppes Tonic – så prøv noget nyt (selvom en helt standard G&T også kan være dejlig). Hader du gin, fordi du engang har drukket for meget fra et varmt barskab – så prøv igen. Udvalget, smagsnuancerne og ikke mindst kvaliteten har aldrig været bredere. Det samme gælder på tonic siden, hvor udvalget ligeledes er eksploderet.

Flere af de mest klassiske og elegante cocktails som Dry Martini, Tom Collins og Negroni har alle gin som spiritusbasis. En simpel G&T kan tilmed nemt twistes med diverse krydderurter/ frugter/grøntsager såfremt du ønsker at imponere din partner. God solide og spændende flasker erhverves fra omkring 250-500,- kr.

Der er med andre ord ikke ret mange undskyldninger, man som soldat længere kan komme på, for at undgå at drikke gin.

Som pre-dinner cocktail, eller pre-bal cocktail er gin genial. Obersten selv taler varmt for en kølig gin og tonic. Soldater har igennem mange år drukket gin for at kæmpe. Gin kan kurere og forebygge sygdomme (vist nok!). Gin er nemt at arbejde med, og simpelt at ”lege med”. God velproduceret gin kan tilmed erhverves for en soldaterløn. Min opfordring skal være: Genfind din ginglæde, twist din G&T, hvis du er gået surt i den, øv din indre bartender med simple og fantastiske cocktails og udfordre dine smagsløg – de har smagt Gordon’s et hav af gange nu!

Tip: Kør forbi Juuls Vin og Spiritus på Værnedamsvej i København. De har et hav af flasker åbne – smag dig frem til DIN gin.

Skribenten anbefaler:

Dutch Courage – Old Tom’s Gin

Prøv den hollandske super-saft!

Pris: 495,-

Sipsmith – London Dry Gin

Old School enebærtung gin med power – perfekt til cocktails og til mænd med hård på brystet!

Pris: 349,-

Den internt rekrutterede kadet

Mangfoldigheden i personligheder bliver stor, når vi både har de internt og de eksternt rekrutterede kadetter samlet under én uddannelse. Denne mangfoldighed skaber tolerante og nysgerrige officerer

Af Mads Møller-Larsen

Denne artikel er den første af to spejlartikler. Spejlartiklerne er i denne forståelse nedskrevne tanker om det modsætningsforhold, der er blevet italesat mellem de internt og eksternt rekrutterede hærofficerskadetter. I det følgende vil den internt rekrutterede kadets kvaliteter belyses fra en eksternt rekrutteret kadets perspektiv. I næste nummer vil rollerne være byttet om. I dette nummer vil I få mine perceptioner af den bistr, vredladne, benhårde og skrappe befalingsmand, som har været igennem et akademiforløb og er blevet internt rekrutteret kadet. Jeg skriver selvfølgelig dette i et ironisk tonefald, da disse adjektiver ikke kunne være længere fra sandheden. Ikke desto mindre var dette min forestilling inden første møde med den internt rekrutterede gruppe. Forestillinger af denne karakter, hvor en tilsyneladende anden gruppe inden for forsvaret bliver anskuet, er jeg sikkert ikke ene om at have. Det ser jeg som en ærgerlig kultur at bringe med videre, så derfor er hensigten med spejlartiklerne at vise den tillid og beundring, vi har til og for hinanden samt beskrive de kvaliteter, vi ser hos hinanden.

Jeg vil i artiklen forsøge at forholde mig kronologisk til mine tanker om de internt rekrutterede kadetter for på denne måde at skildre udviklingen af synet på 'den anden'. Under officersbasisuddannelsen på sergentskolen i Varde var der meget lidt tid til at spekulere over den anden type af kadetter. Det galt bare om at finde ud af, hvad Forsvaret var, og om jeg i virkeligheden havde lyst til det. Men mod slutningen af forløbet i Varde begyndte den internt rekrutterede gruppe at være en del af sergentelevernes fælles tankesæt. Under en introdag inden opstarten på HO bed jeg mærke i to ting; 1) Der var

en befalingsmand, der havde været udsendt fem gange, 2) spørgetimen handlede meget om finansielle forhold for de internt rekrutterede kadetter og hvorledes deres økonomiske situation ville ændre sig, når de startede. Begge dele havde jeg svært ved at forholde mig til. Jeg syntes på dette tidspunkt, at presturen på sergentskolen var det hårdeste, jeg havde prøvet. Den oplevelse fælmende lidt i forhold til de oplevelser, som en soldat med fem udsendelser måtte have i bagagen. Jeg lærte hurtigt at holde for mig selv, hvor hårdt jeg syntes hverdagen var.

Oplevelsen fra introdagen havde bekræftet min forestilling om den vredladne og benhårde internt rekrutterede kadet. Denne forestilling var intakt indtil første møde med dem. Her opdagede jeg, at flere af de internt rekrutterede havde en akademisk uddannelse inden for vidt forskellige, men interessante felter. Med dette begyndte min forestilling at krakelere. På Hold Storrud er vi blevet inddelt i tre klasser, som alle består af en nogenlunde lige vægtning af internt og eksternt rekrutterede kadetter. I disse klasser har jeg oplevet, at den fortælling om, at OBU'eren ville kunne hjælpe den internt rekrutterede med de mere akademiske fag, er en halv sandhed. Jeg har en oplevelse af, at den internt rekrutterede kadet har et passende akademisk niveau til Hærens Officersskole, omend det akademiske niveau varierer meget, og dette blot er en generalisering på baggrund af gruppen som helhed, så vil dette være min påstand. Jeg har dog samtidig en oplevelse af, at den internt rekrutterede gruppe selv mener, at dette er sandheden, og at de nogle gange kan have det svært i de akademiske fag på skolen. Jeg vil her henvise dem til min forrige påstand.

I forbindelse med holdets defensive modul og patruljekurset hos jægerkorpset har den internt rekrutterede infanterist selvfølgelig vist en klar overhøjde i forhold til føring i felten. Da meget undervisning på skolen omhandler taktik og føring i felten står disse kadetter stærkt. Fagligt er de utrolig kompetente. Umiddelbart har jeg en oplevelse af, at den internt rekrutterede infanterist må være den premierløjtnant, som kamptropsregimenterne drømmer om at få ud. Hvor resten af kadetterne muligvis vil have brug for nogle års erfaring i rollen som kamptropspremierløjtnant, før vi vil være ønskeofficerer. Der er selvfølgelig undtagelser for denne påstand, men generelt set er det min oplevelse.

”De nye officerer bliver ikke kun skabt på baggrund af HO. De er i lige så høj grad et udtryk for de erfaringer, der samles på skolen. De erfaringer kan regimenterne blandt andet være med til at præge uddannelsen med.”

En af de største styrker ved den eksternt rekrutterede gruppe er den diversitet, som gruppen indeholder. Diversiteten kommer til udtryk gennem forskellige karaktertræk. De er både ekstroverte og introverte. De både tænker før de handler og handler, før de tænker.

Diversiteten i gruppen gør det langt nemmere at udligne forskellen mellem internt og eksternt rekrutterede kadetter. Min påstand skal være at uden den diversitet, ville vi som gruppe have svært ved at uddanne os sammen til hærofficerer. Mangfoldigheden i personligheder bliver stor, når vi både har de internt og de eksternt rekrutterede kadetter samlet under én uddannelse. Denne mangfoldighed skaber tolerante og nysgerrige officerer. Dyder, som jeg mener, den moderne officer skal indeholde for at afspejle det samfund, vi har vores virke i.

På trods af denne mangfoldighed i den internt rekrutterede kadetgruppe har de også visse fælles karaktertræk. Den internt rekrutterede er hjælpsom og overbærende med dem, der ikke har det militære taktiske håndværk under huden endnu. Jeg oplevede flere gange under det defensive modul at søge råd og vejledning hos de erfarne kamptropsbefalingsmænd, der elskværdigt nok afsatte deres sparsomme spisepause til at tale om deres oplevelser af mit føringsvirke - for min skyld. Jeg har stor respekt for erfaring, når den er pakket ind i høflighed, tolerance og hjælpsomhed. Ydermere er de arbejdsomme og har fuldt fokus på uddannelsen. De er klar til at komme ud i strukturen igen og anvende deres nye kompetencer, hvilket jeg beundrer.

De nye officerer bliver ikke kun skabt på baggrund af HO. De er i lige så høj grad et udtryk for de erfaringer, der samles på skolen. De erfaringer kan regimenterne blandt andet være med til at præge uddannelsen med. Som afrunding på denne spejlartikel vil jeg opfordre regimenterne og den faste struktur til at smide fordommene på porten om uddannelsen og de internt rekrutterede kadetter. I har selv været med til at forme det gode resultat.

I det kommende nummer af Homer, vil en internt rekrutteret kadet give sit perspektiv på den eksternt rekrutterede kadet.

REPORTAGE: Storruds patruljekursus for kadetter

Af Magnus Gyldenkerne

I de første to uger af oktober stod den på patruljetur for kadetterne på hold Storrud (2017-2019). Den myteomspundne tur indgyder frygt hos mange, glæde hos få, og en sund blanding hos resten. Ugerne op til blev der i hvert fald brugt utallige timer på forberedelse som for eksempel at sikre diverse remedier til uniformen, pakke vandtæt samt vægtoptimering. Med forventninger om et par hårde uger var der ikke mange gram der blev slæbt med unødvendigt. Snakken gik lystigt på, hvor langt vi mon skulle gå, hvor tungt vi skulle bære, hvordan man pakker bedst, hvilket vejr vi kunne forvente, de frygtede jægere, og nåh ja, en strategiopgave der skulle afleveres lørdag aften kl. 23:59.

Søndag morgen kl. 05:00 kunne vi så sidde op i bussen og køre mod Hevring, hvor første uge skulle finde sted. I Hevring blev vi kl. 10:00 mødt af KURLE samt de andre kursUSDeltagere, en stribe kadetter fra Flyvevåbnet og tre finskytter fra regimenterne. Efter en hurtig enkadrering bød resten af eftermiddagen på udlevering af ekstra udrustning, forventningsafstemning med instruktørerne og yderligere pakning. Der blev talt pænt, og aftensmaden blev serveret af CAF i Hevring-lejren. Det var næsten for godt til at være sandt. Efter aftensmad fulgte udleveringen af Patruljehåndbogen, der fungerede som opslagsværk og lærebog resten af kurset, og så begyndte undervisningen for alvor.

Undervisningen fokuserede på generel patruljetjeneste og inkluderede orientering, skydning, observationstjeneste, kampeksercits og meget mere. Selvom mange af metoderne, der bruges alment i Hæren, kan benyttes, er der dog markante forskelle. Særligt skal nævnes vægten på frigørelsen og forholdsregler, såfremt ens kommunikationsmidler ikke virker som vigtige, når man opererer bag fjendens linjer med ringe eller ingen støtte. Selvom en del af undervisningen i den første uge foregik i dagslys, er der også stor fokus på, at soldaterne og metoderne skal kunne fungere i mørke. Om noget kræver det mod at vandre ud i det ukendte med mere eller mindre velfungerende natkamp og med større eller mindre fjendtlig aktivitet i området. Fredag sad vi op og fik ved mødet ved Gudenåen lov til at indøve vandpassage, inden turen gik til Karup. Her indledtes en o-march i

mørke for at sikre, at vi havde forudsætningerne til at påbegynde uge 2, hvor læringen fra uge 1 skulle testes. O-marchen sluttede for mange behageligt tidligt, og kl. 04:00 morgenen til lørdag blev vi indlogeret på stuer på Flyvestation Karup. Her kunne vi vedligeholde, spise og hvile (og vægtoptimere!) indtil søndag morgen, hvor uge 2 – øvelsesugen startede.

Som ventet startede dagen med kontrol af, at vi ikke havde medbragt noget, som vi ikke måtte. Det kunne være sig mad, for meget tøj eller andet. Eventuelle overtrædelser blev belønnet med 5 til 10 af hver; armstrækninger,

“Om noget kræver det mod at vandre ud i det ukendte med mere eller mindre velfungerende natkamp og med større eller mindre fjendtlig aktivitet i området.”

mavebøjninger og englehop, selvfølgelig udført med hovedet i bunden af soveposen. Derefter kunne øvelsesugen starte, og den første patruljefører blev udpeget af instruktørerne. Han (der er kun mandlige kadetter på hold Storrud) var så ansvarlig for at forberede til den givne opgave, om det måtte være opklaring, angreb på objekt eller baghold. Efter at have brugt hele dagen på forberedelse kunne patruljerne iværksætte i ly af mørket, begyndende med insertion (enten via helikopter EH-101 eller Special Truck Service), INFIL (typisk 7-10 kilometer march med oppakning), selve opgaveløsningen, EXFIL (5-8 kilometer march) og pick-up (EH-101 eller STS). Efter ankomst til Flyvestationen fik patruljerne typisk omkring 2 timers søvn, hvorefter der var vækning og en gentagelse af hele processen. Én af handlebanerne skilte sig dog ud, da den indebar godt ét døgn observation af modstanderen, hvorefter patruljen overgik til angreb på objekt inden EXFIL.

Søvn og lange aktive nætter var dog ikke de eneste punkter, som vi blev presset på. Af "logistiske" årsager kunne vi kun få en halv feltration pr mand pr dag, og de sidste dage viste det danske oktobervejr sig fra sin bedste side, hvilket resulterede i aflyste helikopterture og indtil flere gennemblødte soveposer. Det var, for at sige det rent ud, noget rigtigt knald. Torsdag morgen efter tilbagekomst til Flyvestationen fik vi dog ikke lov til at gå i posen alligevel. Vi skulle aflevere rygsækken og sidde op i EH-101'eren. Efter en flyvetur på knap 40 minutter med smuk udsigt over et nu solklart Vestjylland "styrtede" helikopteren ned, og den sidste del af øvelsen kunne begynde. En 14 timers 'escape and evade' øvelse i området vest for Thisted. På tomme maver og med begrænset søvn skulle vi bevæge os igennem terrænet, hvor fire hundehold samt et ukendt antal hjemmeværnsfolk havde til opgave at fange os, inden vi kunne nå vores agentkontakt ved Thisted

Lufthavn. Konsekvensen for at blive fanget var typisk en større, eller mindre omvej. En enkelt fik også en lille hilsen i baglåret fra en af Flyvevåbnets hunde. Efter ankomst til Thisted Lufthavn lidt over midnat gik turen mod Aalborg; vedligeholdelse, et bad, og for de hurtigste en smule søvn, inden Flyvestation Aalborg bød på velfortjent morgenmad. Efter tilbagemelding kørte bussen retur mod København med en samling trætte, men glade HO kadetter, der alle som én havde gennemført.

Der skal lyde en tak til KURLESSGRAS, JGK instruktører samt diverse støtteelementer ved JGK, TRR, JDR, HJV samt FLV, som alle gik helhjetet ind i opgaven og leverede et par lærerige uger, der med sikkerhed vil blive talt om i kælderen den kommende tid. Vi ses til FALGRU!

HOI - Nyt fra idrætsforeningen

Gennem rigtig mange år har idrætsforeninger eksisteret rundt på landets kaserner, hvor de har fungeret som sociale organisationer, der støtter formål i mange afskygninger og fremmer soldaternes fysiske kunnen. Hærens Officersskoles Idrætsforening er en af de foreninger og har en lang historie bag sig. Siden 1934 har kadetter og stab drevet foreningen.

Siden Hold Storrud overtog bestyrelsesposterne fra Hold Paludan-Müller har dets primære formål været at fremme de 350 medlemmers interesse for idræt og lette deres adgang til dette, gennem økonomisk støtte, idrætsevents, diverse rabataftaler samt køb og vedligeholdelse af udstyr. Og Hærens Officersskoles Idrætsforening har haft et travlt efterår. Medlemmerne kan blandt andet nu benytte sig af Jagttegn.net, hvor der er mulighed for at tage jagttegn online til kun DKK 2.100, og derudover har foreningen også indgået samarbejde med Crossfit centeret Butcher's Lab om medlemskab til kun DKK 299 per måned. Senest har kadetter fået de nye T-shirts fra MyProtein med HOIs påtrykte logo til særpris.

Hærens Officersskoles Idrætsforening arbejder kontinuerligt for at integrere det sociale liv på skolen med kadetternes fysiske træning. Foreningen arrangerede i sommeren 2017 bl.a. crossfit-inspirerede fællestørningspas efter skole. Træningspassene var en succes med et stærkt fremmøde, og vil derfor vende tilbage, når vejret igen tillader det. Seneste fællesarrangement bød på besøg af en af kongerigets mest kompetente træningspersonligheder, Jacob Beermann, som underviste i styrketræning både teoretisk og teknisk.

Fitnesslokalet er foreningens næste fokusområde. Nogle tiltag er allerede iværksat i form af Spotify Premium, som alle kan benytte sig af på iPaden. Derudover er der indkøbt okklusionsbånd, fatgripz og MFT sektionen har opstillet en vægt som kan måle kropskomposition.

Derudover vil Bodylab bestillingerne naturligvis fortsætte med et par måneders mellemrum. Bliv medlem af foreningens Facebook-gruppe "HOI" og find flere informationer.

REPORTAGE: Efterårsbal

Af Mikkel Grimsgaard

Som kadetter på Hærens Officersskolen er vi privilegerede at få lov til at deltage i mange festlige arrangementer. Vi taler alt fra vikingetogt og J-dag, for den mere simple kadet, til vinaftener og kadetstævner, for den mere alsidige kadet. Al ting til sin tid. Jeg har selv deltaget i alle førnævnte arrangementer det forgangne år, nogle med mere held end andre (hvis I forstår), og denne gang var tiden inde til det helt store festivitas. Efterårsballet har været over os.

Et arrangement af denne type har både sine glæder og sine udfordringer før, under, og efter arrangementet. Noget af det første, man som kadet må tage stilling til, er, hvem man ønsker at medbringe til festligheden. Som altid vil der være en blandet skare af smukke kvinder at finde på slottet en sådan festaften: Nogle har inviteret deres kone, andre deres kæreste, enkelte en veninde og det skulle ikke undre mig, hvis der var én enkelt kadet som har forsøgt at tage én med af hver. Hvis tilfældet er, at man er lykkeligt gift, er spørgsmålet om, hvem man tager med til fest, ikke stort. Hvis man derimod ikke har fundet livsledsagersken endnu, kan udfordringen være større. Jeg har en ven. Han havde selv dette problem - og det kan teste modet for selv den bedste kadet.

Når ledsageren så endelig er på plads, melder den næste udfordring sig hurtigt på banen. For det er ikke nok bare at have en smuk kvinde med til festen, man skal også kunne

føre selsamme rundt på et dansegulv. Jeg har dygtige kollegaer, som har ført folk i krig, så man skulle ikke nødvendigvis tro, at det ville vise sig som en udfordring at føre en enkelt person i lidt lancier og en smule rumba. Sandheden viste sig dog at være en anden (nok mest fordi den moderne kvinde sjældent lader sig føre nogen som helst steder hen). Så kan det godt være, at TV2's helt store fredags underholdning, Vild med dans, bryster sig af at have Danmarks modigste dansere, men fra hvor jeg

“Dagen derpå. Kampen for overlevelse. Det lange seje træk tilbage til virkeligheden”

stod, tør jeg godt udfordre denne påstand. Elegance, æstetik, ynde og kontrol er ord, som jeg ikke havde brug for at finde frem for at beskrive præstationerne ved danseundervisningen. Det er måske på baggrund af dette, at modet så tydeligt trådte i karakter hos de deltagende kadetter.

“

Nogle har inviteret deres kone, andre deres kæreste, enkelte en veninde og det skulle ikke undre mig, hvis der var én enkelt kadet som har forsøgt at tage én med af hver.

Efter lange uger, hvor dansen er blevet trænet, skoene pudset og skjorten strøget, ind i mellem hverdagens adskillige andre gøremål, banker festsaftenen på døren. Det er et traditionsrigt arrangement, hvilket kun er passende, når historien og omgivelserne for Efterårsballet tages i betragtning. Der skåles for Hendes Majestæt Dronningen, damernes tale holdes, og anvisningerne for takt og tone følges til punkt og prikke (for langt de fleste i hvert fald). Nu kunne jeg selvfølgelig underholde med en række observerede eskapader fra festen, men mon ikke det er bedst, at disse blot bliver i erindringen hos de, som deltog på aftenen. Der bør være plads til, at officerer, kommende officerer og andre gode gæster kan få lov til at slå sig løs ud på de senere nattetimer uden at skulle læse om det i bladet her (og desuden er de saftigste historier allerede solgt til Se og Hør).

Søndag. Dagen derpå. Kampen for overlevelse. Det lange seje træk tilbage til virkeligheden. Lige så festlig et Efterårsbal på Hærens Officersskole kan være, lige så anstrengende kan den efterfølgende formiddag (og eftermiddag og aften) være. I virkeligheden kan man ikke gøre meget med henblik på at forebygge denne søndags-tilstand. Jeg er ikke uvidende over for de mange løsningsforslag, der kan være; litervis af vand, rugbrødsmaden, en TREO eller noget helt fjerde før man ligger sig under dynen, men effekten er sjældent substantiel. Man kan selvfølgelig lade vær med at drikke

i løbet af aftenen, men det er nok de færreste af os, som ender med at vælge denne løsning.

Jeg tænker, at man skal være meget gravid for at gå med denne option... (slap af, det er en joke).

Det vigtigste, man i virkeligheden kan gøre, er at sørge for, at søndagen tillader én at komme tilbage til sig selv i eget tempo. Dette betyder, at alle potentielle aftaler må rykkes til en anden dag, løbeturen må vige pladsen til fordel for serie-marathon, og TAKTIK lektierne til mandag er lavet god tid i forvejen. Sidstnævnte minder mig om, at jeg ikke har tid til at skrive flere ord på denne artikel.

Tak for nu og ikke mindst tak for en god fest!

Forfatteren, Mikkel Grimsgaard, er til dagligt kadet på Hærens Officersskole, Hold Storrud. Han er kendt for at være en mønsterelev, atlet ud over det sædvanlige, og en god makker. Desuden beskrives han som værende meget ydmyg.

(Redaktionen finder det nødvendigt at påpege, at forfatteren selv har skrevet ovenstående tekst)

PERSPEKTIV: OBU i Varde på godt i ondt

Af Louis K. Hansen

Solens stråler har listet sig over skyerne i den farverige horisont. Lyset glimter svalt i træernes tætning og blænder forsigtigt mit udsyn denne efterårskolde morgen. Varmen fra mit åndedrag forvandles til tæt damp i kulden. Jeg mærker fugten fra jord og blade, hvorpå jeg har dvælet en håndfuld timer i nat. Jeg rejser mig og ser ind over lejren.

Tre dages regn og aktivitet har udvisket skovens kontrastfylde. Hvor der før var linjer mellem naturlige spor, bevoksning og åbne græsmarker, dannes nu et sammensmeltet mørkt landskab bestående af tusinde dybe mudderspor. Det er i stunder som disse, hvor man for alvor mærker, at universitetets varme læsesale med plads til evig fordybelse er skiftet ud med et liv, der dikteres af naturens ukrænelige vilje. Jeg trækker roligt vejret og kravler i mine støvler.

På trods af de seneste dages strabadser fornemmer jeg en vis opmuntring blandt mine kollegaer. Der er nemlig ikke længe til, at vi er på vej hjem mod varme senge og faste måltider. Det bringer smil frem på læberne og lyset i øjnene tilbage. Det er et glædeligt syn, der hurtigt spreder sig fra den første til den sidste i den rundkreds, vi har placeret os i.

I løbet af de seneste dage har vi gravet os trætte i regnen, observeret mod fjenden i natpatruljer og sågar forsøgt at indtage deres stillinger – dog uden held. Vi er dog enige i, at turen har været lærerig.

Det samme kan man sige om det generelle forløb. Rejsen fra den første dag i Forsvaret frem til nu har været givende for hver enkel. Det er ikke mere end fire måneder siden, vi fik udleveret vores uniform, men siden har indtryk, viden og kompetencer i mange forskellige afskygninger beriget os.

Vi har ikke blot lært at betjene våben, overleve flere dage i modernaturts varetægt og fører soldater under kampøvelser. Vigtigst af alt har Forsvarets hårde prøvelser lært os meget om os selv og menneskene omkring os.

Efter to dages march uden mad og søvn begynder mennesket at handle ud fra sine instinkter. Den slags stress får overflader til at krakelere og personers sande Jeg blottes derfor – på både godt og ondt. Man erfarer, hvor enorm stor forskel der er fra at lede fra skrivebordet til at

føre fra kamppladsen, hvor usikkerhed, det omskiftelige vejr og manglende overblik i stressede situationer bliver afgørende for planens udførelse. Det kan lyde som en ret banal erfaring, men betydningen af 'krigens friktion' i de konkrete situationer kan være overvældende. Det kan betyde, at de mest simple opgaver bliver ekstremt komplicerede at løse – en erfaringen som mange gjorde på 'Sort Sol'.

For at overkomme krigens utilregneligheder lærer vi at planlægge vores øvelser ud fra en række standardiserede procedurer, der indøves til hudløshed. Det betyder, at vores instinkt erstattes af den træning, som vi gennemgår, hvilket gør os i stand til at handle konsekvent og målrettet i situationer, som ellers ville nedbryde ethvert overblik.

Selvom det er hårdt at leve i konstant regn og kulde, bliver det nemmere for hver gang. Efter et par måneder lærer soldaten hurtigt, at forberede sig selv til det omskiftelige vejr, at indgå i daglige rutiner og møde udfordringer med mod og gejst frem for at liste om bag i rækkerne.

Det er ligeledes en kvalitet ved uddannelsen: at man ikke kan gemme sig – heller ikke når man har mest lyst til det. Derfor konfronteres vi med vores svagheder, og lærer dermed at håndtere disse. Her er der ikke kun tale om faglige svagheder, men også menneskelige mangler. For at kunne fungere som rollemodel for sine side- og underordnede

er soldaten nødt til at forlig sig med gamle dyder, såsom mådeholdenhed, retskaffenhed og ordentlighed. Derfor prioriteres og vurderes den enkelte soldats generelle holdning under hele uddannelsesforløbet. Det er derfor tydeligt, at mine kollegaer forædles som mennesker. De styrkes ikke blot fagligt til at varetage en bestemt funktion som fører eller leder, men dannes og deres generelle karakter hærdes. Det betyder også, at uddannelsen ikke er for alle. Det er ikke alle, der kan overvinde egne svagheder og se indad, når det allermest kræves af dem.

Det har indtil nu vist sig både at være en fysisk og psykisk krævende uddannelse, som til tider har fremprovokeret det onde og selviske i os. Det kan umiddelbart lyde utaknemmeligt. Det er dog en forudsætning for at udvikle det enkelte menneske og forberede os til nye og større udfordringer, som unægteligt følger i den nærmeste fremtid.

Rejsen fra den første dag i Forsvaret frem til nu har været givende for hver enkel. Det er ikke mere end fire måneder siden, vi fik udleveret vores uniform, men siden har indtryk, viden og kompetencer i mange forskellige afskygninger beriget os.

I

“MOD”